

CONTINUAREA ROMANULUI "SÂNGE SATANIC"

CRISTINA NEMEROVSCHI

ANI CU ALCOOL ȘI SEX

roman

Cristina Nemerovschi
Sânge satanic
roman

Cartea
Anului
2010

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2012

© 2012 Cristina Nemerovski

© 2012 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României NEMEROVSKI, CRISTINA

Ani cu alcool și sex / Cristina Nemerovski. -

București: Herg Benet, 2012

ISBN 978-606-8335-40-7

821.135.1-31

Tipărit în România

Cristina Nemerovschi

Ani cu alcool și sex

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Supranumită de critici „rebela literaturii române de azi“, Cristina Nemerovschi s-a născut la București. A urmat Facultatea de Filosofie și un master de filosofia matematicii, finalizat cu o dizertație centrată pe analiza lucrărilor lui L. Wittgenstein. De asemenea, a urmat studii de Comunicare și Relații Publice.

Romanul său de debut, *Sânge satanic*, a apărut în 2010 la editura Herg Benet, fiind reeditat câteva luni mai târziu. Cartea a reprezentat atât un succes de critică dar mai ales de public, devenind, în numai un an, un adevărat fenomen social, consacrand un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. *Sânge satanic* a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess. Romanul a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului 2011*, nominalizare la titlul *Cartea anului 2010*, ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture*. Câteva traduceri sunt în pregătire.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea*, a apărut în 2012 la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente“. A doua ediție a cărții apare la sfârșitul anului 2012.

Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în mai multe antologii, atât din România, cât și internaționale.

Ani cu alcool și sex este continuarea romanului *Sânge satanic* și parte a unei trilogii încă în lucru.

www.morgothya.ro

www.sangesatanic.ro

www.cristinanemerovschi.ro

2002

*better to burn out
than fade away*

.....

*once you're gone,
you can never come back*

(Neil Young)

1. Străzi

*In a hundred years, no one will remember
who we were.*

(Imaginary Heroes)

De patru ore plouă ca dracu’.

De patru ore mă plimb prin ploaie. Din pleată îmi curge o apă când albăstrie, când roșiatică, ploaie amestecată cu vopsea de păr de pe șuvița albastră pe care mi-am făcut-o într-o seară, parcă nu demult. Roșiatică, pentru că din mănuașă de piele ruptă, pe care mi-o trec prin păr, încă îmi mai picură sânge.

La început căutam o bodegă care să fie deschisă încă. După un timp, am uitat de ce umblu prin ploaie și am continuat pur și simplu să merg, cu țigara aprinsă, care se stingea uneori, mai ales atunci când picăturile aterizau pe vârful ei. M-am oprit la un butic și mi-am luat o votcă la 25 de mii. După toate berile alea, am dat pe gât jumătate de sticlă cu senzația că beau apă chioară, care îmi alunecă lejer pe gât, fără să-mi ardă nimic. Oricum, nu știu dacă mai e ceva de ars în mine.

Mă bătușem într-un bar, mai mult ca sigur, dar nu mai știu unde și cu cine. Mi se întâmpla tot mai des. Mă simțeam treaz, cât se poate de treaz, iar apoi, dintr-o dată, cădeam într-un hău ca într-un somn adânc, negru, fără vise. În somnul ăsta mi se întâmplau tot felul de lucruri, cu care trebuia să mă descurc la trezire, cu lucrurile și cu oamenii care le provocau, fără să știu exact cum s-a ajuns în situațiile alea. Așa și acum. Țineam

vag minte că bărbatul care mă atacase fusese rănit grav. Din mânășă îmi tot curgea sânge, mult sânge, sânge dens, sânge cu un miros înțepător. Probabil o meritase.

În seara asta aș avea o mie de locuri în care să merg. O mie de oameni care mă așteaptă, pe care i-aș putea face fericiți doar prin simpla mea prezență în preajma lor. Și totuși, deși am o mie de locuri în care aș putea să merg, simt că nu am niciunul în care să fiu. Există, în ultimul timp, un singur loc unde mă simt cu adevărat acasă.

E vineri și orașul s-a culcat de ceva vreme. Îl vedeai treptat cum se retrage în cochilie, Ovidiu, melc obosit și bătrân, parcă rușinat de toate nebuniile și murdăriile pe care fusese silit să le facă peste zi. Nu, nu le făcuse el, asta era scuza lui de fiecare dată. Le făcuseră cei care îi populau antenele, vasele de sânge, pielea umedă și lipicioasă. El doar le tolerase faptele, îi adăpostise indiferent și îi asistase atunci când îi ceruseră ajutorul. Uneori, și-ar fi dorit cu disperare să se scuture de ei, să se elibereze, să fie iar ca la început, doar el pe lume, singur și atotputernic, să fie stăpân pe existența lui. Să se simtă ușor, liber. La ce bun să-i poarte oricum, viermi lipsiți de valoare, incapabili să creeze chiar și cel mai simplu obiect, creaturi terminate, muribunde, a căror agonie începe din momentul în care se nasc? Oare ce ființă atât de sadică le-a creat în felul ăsta? De ce să dai naștere unui animal deja pe moarte? Care e diferența între o ființă născută moartă și una pe moarte, care agonizează 80 de ani? Niciuna. Doar suferința. Dar suferința asta nu înseamnă nimic. Din moment ce ei nu pleacă din lumea asta spre o alta, unde ar putea folosi ce au învățat în agonia de aici, suferința piere și ea odată cu ei. Pleacă goi și neștiutori, la fel de goi și neștiutori cum erau când au venit. Iar el ce câștig poate avea din îngreunarea asta, sufocarea asta? De ce să nu-i lepede odată pentru totdeauna, să nu fie el milostivul multașteptat care se

îndură de oameni?

Votca se termină. Arunc sticla într-o gură de canal deschisă. Mă opresc și mă oglindesc într-o băltoacă, pe la Armenească. O umbră înaltă, subțire, întunecată. Cu părul lung, bocanci și un început de barbă. O siluetă aproape la fel ca oricare alta. Și totuși, în nopți cu ploaie și votcă mă simt singura ființă care a existat vreodată pe lume cu adevărat, singurul care știe cu ce scop a fost adus aici și care e menirea mea.

Locul ăla în care mă simt acasă e mintea mea.

Ajung la Pache. Sunt bălți pe aici, bălți multe, ca într-o noapte de Vamă în care a plouat atât de mult încât am simțit că ne vom îneca cu toții până dimineața. Ar fi fost firesc să ne înecăm cu toții atunci, și nu neapărat din pricina ploii, ci pentru că, într-un fel, terminasem tot ce aveam de făcut pe lume.

Dintr-o scară de bloc apare o țigăncușă mică, de vreo 15 ani, îmi cere un foc. Scot bricheta, încerc să-i aprind țigara, e udă. Vrea să încerce și ea, îi țin palmele căuș ca s-o aprindă, nu reușește. Renunțăm. Plec mai departe, observ că s-a luat după mine. Vreau să o înjur, să-i zic să se ducă dracu' și să mă lase în pace, văd că s-a oprit și mă privește atent. Mă întreabă dacă vreau să ne futem. Tare, n-ai deloc o părere proastă despre tine, îmi placi, mă gândesc. Dar de ce morții mă-tii să te fut pe tine, când pot oricum să am orice pizdă de pe lume? Vede că nu-i răspund. „Măcar o muie. Îs bună“, îmi zice și mă apucă de mână. Ezit între a-i da o palmă peste moaca ei dulcică, pătată pe bărbie de ceva ce aduce a ciocolată, pentru ca să o amețesc puțin și să câștig astfel timp pentru a mă face pierdut în ploaie, și, pe de altă parte, a merge cu ea acolo unde mă va duce. Pierd momentul firesc pentru prima variantă, îmi rămâne a doua. Așa e cu momentele astea. Uneori, dacă eziți puțin, le-ai pierdut pentru totdeauna.

Înaintăm ținându-ne de mână pe o străduță împutită de

pe lângă Pache, aproape de Resurrection. Acu' două nopți am băut aici. Câțiva câini ne latră. Ploaia a scos la suprafață mirosul de gunoaie de prin curți, varză murată stricată, fructe fermentate și cartofi putrezi. Se oprește în dreptul unei curți cu un gard de lemn, un pic căzut într-o parte, împinge poarta și mă trage înăuntru. În curtea cocioabei miroase la fel ca pe stradă, de parcă aici s-a concentrat întreaga putoare din București, aici se află chiar mama putrezită a melcului care ne poartă în spate cu atâta greutate și, uneori, indiferență. Cât de mare tre' să fie mama lui Ovidiu, îmi spun. Mare și grasă. Și sictirită.

Observ în mijlocul curții o movilă uriașă de gunoi, sticle de toate felurile, cârpe împuțite, niște oase de porc și ceapă plouată.

„Pute, să intrăm în casă“, îmi șoptește fata, strângându-mi mâna. Din nou ezit. Pe de o parte m-aș întoarce și aș lua-o la sănătoasa, pe de altă parte mă excită puțin mirosul ăsta, mizeria, mi se pare că ar fi o experiență mișto futaiul printre gunoaie, cu o pizdă al cărei miros strigă din fundul rărunchilor doar decădere, înjosire, boală, violență, moarte. La sănătoasa o pot lua oricând. Îmi smulg mâna dintr-a ei, o apuc de ceafă și o împing până în dreptul mormanului de gunoi. O lipesc cu spatele de zidul casei, îi desfac bluza dintr-o smucitură. Îmi șoptește că da, mă vrea, „bagă-mi mâna sub fustă, să vezi, n-am chiloți“. Nu mă interesează deocamdată pizda, îi trag brutal în jos sutienul, dezvelindu-i țâțele. Nu prea are țâțe, poate m-am înșelat în privința vârstei, la țigănci nu poți fi sigur niciodată. Are însă sfârcuri. Mari, ridicate, ascuțite, dure la atingere, ca ale căteleur care alăptează. Îi strâng sfârcurile cu putere între degete, le răsucesc și ele se întăresc și mai mult, devin aproape negre. Mă aplec și o mușc tare. Țipă. Simt în gură un gust vag de sânge. Chestia asta mă excită. O trag înspre mine și pe urmă o împing cu fața spre delușorul de gunoi, care parcă pute din ce în ce mai puternic. Se smucește, nu vrea la gunoi, opune

rezistență, o apuc de un braț pe care i-l sucesc la spate și mă împing în ea până ce se prăbușește pe cojile de cartofi, sticle și cepele ude. Acum îi ridic fusta peste șolduri și da, nu mințea, chiar nu are chiloți. Are fundul mic și negricios, îi desfac bucile și-i caut pizda. E strâmtă și prea puțin udă, scui, scuipatul i se prelinge printre buci. Îi bag două degete umede înăuntru. Le mișc din ce în ce mai repede, le bag mai adânc. Țipă din nou, îi ard ușurel o palmă îi zic să tacă, în pula mea, n-am chef de discuții cu țiganii că le fut marfa gratis. Îmi desfac cureaua și nasturii de la blugi și intru în ea brutal, pe nepregătite. E superstrâmtă.

Începe să gâfâie, să producă niște sunete ciudate, mi-o scot și îi ard câteva dosuri de palmă peste fund, țipă, probabil de plăcere, i-o bag din nou. Încearcă să se țină de mine ca să nu cadă de tot în gunoi, o îmbrâncesc și intră cu fața direct în cartofii putreziți, ne afundăm cu fiecare mișcare tot mai adânc în putoarea împrăștiată în curte, în care observ și câteva cratițe pe jumătate arse, inutilizabile, și câteva tampoane folosite.

S-a mai lărgit, intru prea ușor. O scot și i-o fixează între buci, de data asta n-o mai las să țipe, îi pun o mână la gură și o pătrund, are fundul prea strâmt, mă doare puțin, dar n-am de gând să mă opresc.

A început să-mi placă la nebunie mirosul care se ridică din gunoiul în care stă îngropată țiganca. Am reușit să nu mă murdăresc prea tare, mă sprijin pe corpul ei micuț, care acum tremură și scâncește. Simt că mai am puțin, o mușc tare de un umăr. E slabă și catifelată, îi simt oasele ascuțite, nedezvoltate, prin piele și simt din nou gust de sânge în gură. O apăs și mai mult în delușorul de gunoi și îmi dau drumul în fundul ei chiar în clipa în care, din vârful mormanului, o lovesc în cap câteva doze goale de bere și un mâner ruginit de fier de călcat. Scâncește iarăși. Mă închei la blugi, mă ridic.

Mă îndrept spre poartă.

Iese din mormanul de gunoi și vine după mine plângând,

îmi zice să mai stau, încercă să mă apuce din nou de mână, dar mă feresc de atingerea ei.

„Zi-mi pe unde stai... Sau dacă mai treci pe aici...”

Ridic mâna să o lovesc, de data asta trebuie să fac un gest mai brutal ca să pot să o las în urmă, ca pe un cățel de care vrei să scapi, să nu se țină după tine până acasă, nu pentru că nu îți plac animalele, ci pentru că lui i-ar fi mai bine departe de tine. Un simplu „marș” nu cred că ar merge. Mâna mea se oprește la jumătate. Are ochii negri, un chip drăguț și inocent și nu mai arată de 15 ani, ci de cel mult 12. Mă aplec și îi dau șuvițele negre și ude la o parte, degetele mele coboară de pe frunte pe obraji, îi mângâi buzele pline și aspre. Fără să știu de ce, buzele mele le ating pe ale ei, îmi bag încet limba printre ele, iar gustul ei e cumva exact opusul mirosului de gunoi, toate fructele și florile s-au dizolvat în scuipatul țigăncii. După vreo zece minute în care uit unde sunt, în care plutesc în starea asta ciudată, de parcă aș fi alunecat cumva de pe spinarea melcului obosit care ne duce pe toți, ca și cum aș fi într-o apă rece și curată prin care plutesc fără efort și care se varsă în gura ei, se solidifică în limba ei moale și mică, mă desprind de ea și mă îndrept hotărât spre poartă. O deschid cu ușurință și sunt din nou în stradă.

În casa curvei s-a aprins deja o lumină.

Am plecat fix la timp.

Pizdele vor mereu să fie futute de bărbații care le disprețuiesc. Chiar și la 15 ani. Și la 12. M-am obișnuit deja cu asta, nu mai caut răspunsuri sau explicații.

În stradă s-a schimbat totul, nu mai plouă, nu mai miroase a nimic. Aerul e impersonal, nici dens, dar nici ușor, nu e frig, nu e cald, e liniște. Cum să poți simți ceva într-o noapte atât de moartă, de amortită? Cum naiba poți să te vezi cu oameni într-o astfel de noapte? Cum să suportți să stați așa, cadavru lângă cadavru, și să aștepți lumina zilei care vine, a dimineții făcute pentru oameni normali, pentru oameni fără angoase și

nebuie? Cum să supraviețuiești lângă durerea celui de tine, mort în aceeași zi, cu sufletul închis într-o cutie de lemn, bine ferecată? Prin case nu se văd deloc lumini, viermii dorm, viermii visează. Poate că dacă aş rămâne singura ființă pe lume n-aş mai putea simți niciodată nimic, poate că ceea ce simțim e doar o reacție la sentimentele lor, poate că există o sumă a tuturor chestiilor care sunt simțite într-un anumit moment. Dacă ei ar dispărea, eu aş fi condamnat să nu mai simt nimic, pentru că, simțind, aş strica echilibrul, aş da foc lumii, aş înclina-o prea mult într-o parte și cadavrele s-ar scurge unul după altul în mare. Poate că trebuie, chiar dacă ne e silă, să conservăm viermii, să-i păstrăm pentru echilibru, să nu-l eliberăm pe Ovidiu niciodată.

Merg prin băltoace, ajung aproape de casă. S-a uscat bri-cheta, îmi aprind o țigară. Trag un fum și simt din nou în gură gustul țigăncii, de data asta un amestec între putoarea din mor-manul de gunoi și aroma salivei ei. În rest e liniște și mă simt ca într-un glob uriaș care plutește peste un cimitir inundat, în care vezi cadavrele ciopârțite sub pământul transparent. Se încăpățânează să rămână acolo de parcă ar mai putea fi ceva după asta, pentru ele. Bieți imbecili, nici după moarte nu înțeleg ce e lumea, de unde vine ea și spre ce se îndreaptă.

Melcul Ovidiu a adormit, în sfârșit.

Poate că am să intru în casă și am să mă culc și eu. Poate că am să mai beau. Poate că am să aștept dimineața.

E 9 mai 2002.

Măine împlinesc 18 ani.

2. Carnaval și eroi

*„...așa că nu vreau prea multă descriere, doar povestea, firul principal, fără fasoane, factual: cine, ce, unde, când și nu uitați „de ce“-ul, deși, după cum arată fețele voastre jalnice, am impresia foarte clară că la «de ce» nu se va găsi un răspuns... acum, ce mama dracului, care-i **povestea?**“*

(Bret Easton Ellis, *Glamorama*)

Pe Machi l-am cunoscut la începutul verii în care am împlinit 18 ani. Se făcuse dimineată, era vreo 8-9, poate 10, și toată lumea cunoscută plecase acasă. Nu doar lumea cunoscută, de fapt, ci toți cei cu care aș fi putut bea. Îmi era o combinație de rău cu somn și cu ceva depresie ca bonus, așa că mă așezasem pe o piatră, care abia acum începea să se încălzească în soare, pentru a mă hotărî ce urma să fac în continuare: mai beau sau mă bag la dormit pe undeva. Fiind în centru, lângă Expirat, cel mai apropiat loc în care puteam dormi era casa lui Sab, pe la Cișmigiu. Însă nu prea aveam chef să dau ochii cu ea. Patru nopti la rând o arsesem pe banii ei, și îi promisesem că îi dau înapoi, fiind bani pe care-i șterpelișe de la ai ei. Trebuia să-i pună la loc până să se prindă babacii. Firește că nu i-am dat. N., cu care mi-o trăgeam în săptămână aia în schimbul a diverse beneficii, plecase la mare, în Costinești, și mă lăsase pe uscat. Din altă parte era prea complicat să fac rost și, oricum, Sab nu era chiar într-atât de importantă încât să mă agit prea tare.

Machi, cu o pătură de iarnă pe el, răspândind un miros

puternic, care ți-ar fi fost cel mai bun aliat în cazul în care ai fi vrut să scapi de o pizdă nepoftită ce se ținea după tine – dar, din fericire, sau din nefericire, la mine în dimineața aia nu era cazul, toate gagicile se tiraseră pe la 4-5 spre homițele lor – Machi era desculț, iar în cap avea ceva ce fusese, probabil, o rasta nereușită, făcută de un amator. Poate și beat. Se apropiase de mine și-mi ceruse un foc. Dracu', care se lipise de mine ceva de speriat în ultima vreme și mă băgase numai în belele, m-a pus să scot bricheta și să-i aprind țigara fără filtru, probabil culeasă de pe jos, fiindcă nu era într-o stare prea bună: murdară la un capăt, storcită la celălalt. Încă mă gândesc oare ce s-ar fi întâmplat dacă, în dimineața aia, m-aș fi făcut că nu-l aud când mi-a cerut foc – cu cine aș fi umblat după mine, ca o umbră, toată vara lui 2002 și o parte din următoarea? Cine m-ar fi târât prin cele mai nebune și mai ascunse locuri, case părăsite, ruine pline de șobolani, poduri uitate în care puteai visa așa cum n-o puteai face nicăieri altundeva? Cine ar fi făcut mai palpitate nopțile din Vamă? Mai ales, ce s-ar fi ales de Elavaca? Poate că, fără să-l cunosc pe Machi, aș fi avut o vară seacă, plictisitoare. Poate că Machi a apărut la timp, ca să mă ajute să rămân eu, acel eu adevărat, care nu se lasă futut în cur de societate, nu își lasă creierii supti și distruși fără să opună toată rezistența din lume. Poate că prima vară cu Machi a fost punctul meu de cotitură. Machi mi-a confirmat ce știam: că sunt așa cum trebuie, sunt ceea ce trebuie, sunt exact antidotul la lumea asta plină de căcat, de minciună, de ipocrizie și ifose. Pe cine aveam, în jurul meu, în afară de el? Prieteni de-o noapte. Oameni pe care nici nu-i poți privi în ochi când ești treaz.

Poate că nimic din ce avea să vină nu s-ar fi întâmplat... dar apoi îmi spun că, mai mult ca sigur, asta e doar o încurajare pentru lași. Nimic nu există în afara noastră. Nimeni nu ia deciziile în locul nostru, așadar e o imbecilitate să dai vina pe alții pentru ce ți se întâmplă – pe Dumnezeu, soartă, guvern, pizde.

Machi a tras din țigara proaspăt aprinsă și m-a privit

aproape patern, atent, foarte atent, cu un aer de ușoară compătimire. Nimeni nu mă mai privise de mult timp așa. Uitasem că există pe lume și priviri de genul celei pe care mi-o arunca acum cerșetorul. Îmi aducea aminte de cineva pe care – cred! – îl cunoscusem în copilăria mea într-o bodegă, un bătrân senil și original, care îmi spusese, pe atunci, tot felul de lucruri importante, de concluzii despre viață dar, cum eu nu-mi dădusem seama pe moment că sunt importante, le uitasem, firește. Apoi, când le aflasem la rândul meu, pe cont propriu, îmi amintisem și de el și începusem să-l prețuiesc în absență. Dar, spre deosebire de acel înțelept pierdut al copilăriei mele, Machi nu era chiar bătrân. Avea undeva pe la vreo 40 de ani – chestie de care mi-am dat seama abia după ce l-am văzut îmbăiat, pieptănat, ras, îmbrăcat în haine de stradă, bocanci și chiar o vestă nazi, cu steagul Germaniei pe mânecă. Așa, sub înfățișarea de aulac, i-ai fi dat cu 10 ani mai mult, asta dacă ai fi reușit să-l privești fără greață suficient de mult încât să-i evaluezi vârsta.

„Aștepți pe cineva?“, m-a întrebat în dimineața aia Machi, cu o voce găjâită.

Probabil consuma cantități semnificative de alcool, ca și mine. Dar eu eram privilegiat. Mai aveam timp. Mult timp. Timp să fac tot ce-mi trece prin minte, fără să primesc încă nota de plată pentru îndrăznelile și aroganțele mele.

„Nu chiar“, i-am răspuns, și mi-am dat părul de pe față ca să-l pot privi ca lumea.

Într-un fel, nu așteptam pe nimeni, și totuși așteptam ceva. Să-mi regăsesc puterile pentru a mă ridica de pe piatra aia, care începea să fie încălzită de soare, și să mă apuc de o nouă zi. Așteptam motivația. Diminețile, eram foarte vulnerabil. Erau cam singurele momente în care puteam fi prins pe picior greșit. Poate fiindcă diminețile eram mai degrabă treaz, deși nu în totalitate.

De aici însă mi s-a tras totul sau, cel puțin, de aici mi s-a tras Machi.

Nu doar că răspusesem la invitația lui de a-i oferi un foc, dar făcusem și ceva ce nu mai putea fi luat nicicum înapoi – îi vorbisem. Pesemne că asta i se întâmpla destul de rar. A părut întâi mirat, apoi chipul a început să i se întindă într-un zâmbet.

„Păi dacă n-ai nimic mai bun de făcut, hai cu mine!“, a propus. „Merg să mă schimb și pe urmă te invit să luăm masa în oraș. Fac cinste!“

Era o propunere relativ decentă, poate cea mai decentă pe care o primisem săptămâna aia, așa că, bineînțeles, am zis „ok“.

Machi locuia într-un apartament cu trei camere, excelent mobilat și aranjat, pe la Vasile Pârvan. Până și holul în care m-am oprit să beau o bere, din frigiderul lui Machi, care, după câte se pare, găzduia peste 15 sortimente de licoare cu malț și hamei, era luxos, tapetat cu oglinzi pe toată întinderea pereților. Un hol porno. Mi-am contemplat moaca ușor obosită, cât timp l-am așteptat să își schimbe înfățișarea de cerșetor respingător și împuțit, cu cea a unui tânăr respectabil. Ba chiar de bani gata, ar fi spus unii mai cârcotași, fiindcă Machi se înțolise după cea mai nouă și de fițe modă. Avea chiar și o pălăriuță ușor feminină, chestie care, în scurt timp, avea să fie un element inclus în vestimentația celor care frecventau bodegile din centru. Fosta rasta nereușită dispăruse, dovedindu-se a fi o perucă prăfuită. Părul lui era șaten deschis, relativ scurt, până la baza maxilarului, pieptănat într-o parte. Din cele câteva replici pe care le-am schimbat cu el, în timp ce-și făcea ultimele retușuri la look-ul chiar trendy, m-am lămurit că, de fapt, Machi era un tip cool, care ar fi putut avea în preajmă pe oricine și-ar fi dorit. Doar că nu-și prea dorea pe nimeni.

Pătura și hainele jechoase le-a depozitat într-o ladă, pe care, din pricina mirosului, o ținea pe balcon.

S-a ținut de cuvânt și m-a invitat, așa cum promisese, la o masă în oraș. Singura chestie era că n-aveam poftă să halesc

nimic. Între timp însă îmi revenise cheful de băut, așa că am acceptat invitația, hotărât să nu-l las pe Machi să se evapore până ce nu avea să-mi satisfacă total pofta de bere.

Ne-am urcat într-un taxi și i-am cerut omului să ne lase pe la Rosetti. Între timp m-a sunat A. pe mobil. Într-o criză de scârbă, în special față de pizdetul care se insinua agresiv și competitiv în viața mea, aruncasem mobilul cu numărul pe care-l știau cei mai mulți dintre amici. Făcuse o băiță în Dâmbovița și cred că nimeni nu se învrednicise să-l pescuiască. Țasta pe care-l aveam acum mi-l făcuse cadou Elavaca, cu un nou număr pe care, credea proasta, nu-l cunoaște și nu-l folosește decât ea. Firește, îl știau și A., și Sab, și S., și vreo patru colege de clasă care mă semnau prezent la ore atunci când nu se striga catalogul, în frunte cu Lore, și doi colegi simpatici cu care mă mai rupeam din când în când, și tipul interesant cu care băusem până dimineața în noaptea de dinaintea ăsteia care tocmai trecuse.

A. m-a sunat să-mi zică să ne vedem să bem. Ajunsesse pe acasă, făcuse un duș, băgase ceva haleală și constatase că nu-i e somn și că ar mai avea chef de niște berică. Zice:

„Hai și tu aici, unde sunt eu! E ieftin, e muzică marfă, ușurică, așa, ca de dimineață, cu Metallica, Maiden, Manowar, Megadeth, Cannibal Corpse, din astea.“

„Na că vin“, zic. „Da' unde ești, mai exact?“

„În bodega asta de care-ți zic, ești surd?“

„Aud, bre. Da' unde vine bodega mai exact?“

„Ia, pe aici... Pula mea, nu știi cum îi zice la stradă. Cred că undeva pe Calea Moșilor. Știi tu, pân zona aia cu case vechi. Ia și tu un taxi, știi aia, te duc la sigur.“

„Da' numele crâșmei nu-l știi?“, îl mai întreb o dată pe A.

„Nu, bă, de un' să-l știi... N-auziși că n-am mai fost pe aici? Azi am descoperit-o... mă oprisem să-mi iau țigări de la benzinărie...“

A. se aude slab, de parcă ar glăsui dintr-o pivniță unde mai

scapă semnalul. Machi îmi face semn că am ajuns, tre' să ne dăm jos.

„Ne-am răzgândit“, le zic în același timp și lui Machi și taximetristului. „Mergem pe Calea Moșilor.“

Machi strâmbă puțin din năsucul lui în vânt, foarte feminin, pe care acum observ că a presărat și puțină pudră. Curat fițos de bani gata, mă gândesc, și totuși nu mă pot opri să-l admir. Am senzația aia tâmpită și nerealistă că îl cunosc bine, deși abia în dimineața asta, în urmă cu vreo câteva ore, l-am întâlnit. Probabil e din cauză că a avut tupeul să-și dea jos, în fața mea, o personalitate și să îmbrace o alta, complet diferită. Când vezi un om îmbrăcat în cerșetor cu rasta nereușită, și apoi îl vezi la scurt timp îmbrăcat într-un macho de fițe, nu ai cum să nu crezi că-l cunoști. Majoritatea oamenilor nu-și schimbă masca în miezul zilei. Așteaptă seara un moment intim și și-o scot în fața oglinzii, înainte de somn, când sunt convinși că nu-i vede nimeni. Ca să ți-o schimbi în plină zi ai nevoie de curaj. N-ai cum să fii o persoană banală dacă te joci atât de nonșalant cu măștile tale.

Între timp, pe mobilul secret mă sună și Elavaca. O ignor.

„Bă!“, strig la A., încercând să-l readuc puțin cu picioarele pe pământ. Deși să trezești o urmă de conștiință în A. e unul dintre cele mai complicate lucruri din lume. „În ce parte pe Moșilor ești? Eu tocmai ajung la Armenească cu taxiul. Zi!“

„Păi, pula mea, nu știu... Faza e că, atunci când am plecat de acasă, cred că eram cam beat... Adică sincer nu mai știu clar pe ce drum am venit.“

Machi mă privește amuzat. Își mușcă buza de jos. Acum pare cu vreo 10 ani mai tânăr față de cum l-am bănuțit când l-am văzut prima dată. Îi explic prin câteva semne că A. e amicul meu de o grămadă de vreme. „Ok“, spun buzele lui cărnoase și lucioase, în șoptă.

„Păi fii, bre, atent. Faci exact cum îți spun. Ai bere în labă?“, zic.

„Da, bă. Firește că am.“

„Păi fii anten... Iei laba de pe bere. Done?”

„Done, pula mea...”

„Te ridici.”

„Dă-te-n căcat”, se burzuluiește A. „De ce pula mea să mă ridic?”

„Bre, nu mai comenta. Faci cum îți zic, altfel nu avem cum să ne găsim, mă rog, să te găsec eu.”

„Adică dacă stau pe scaun, tu nu mă gă...”

„Taci, în pula mea. Acu’ te ridici. Done?”

„Done, pula mea...”

„Te duci la bar.”

„Ce pula mea să fac la bar, n-am terminat berea...”

„Te duci spre bar și aștepți să-ți dau următoarea comandă.”

„M-am dus, am ajuns, dă-te-n pula mea... Nu poți să vii aci și gata, mă tot plimbi pe drumuri. Ia uite cum mi se încălzește berea acolo pe masă, sărăcuța, ‘te-n gură...”

„Acu’ faci așa: te uiți după un barman sau o barmaniță, ce ai tu acolo. Done?”

„Păi nu e nimeni...”

„N-are a face. O să fie. Aștepți. Fii anten că-ți dau mai multe indicații deodată, că tre’ să închid, mă sună capra aia de Elavaca. Așa. Când vine barmanul, îl întreb: fii amabil, ce adresă e aici la voi? Îi ceri un pix și o foaie și notezi ce-ți zice ăla. Vezi să-ți dea numărul. În caz că n-are foaie, notezi pe labă. După aia îmi dai bip și te sun să-mi zici strada și numărul. Ai înțeles până aci?”

„...”

„După ce ai notat, te întorci la masă și îți bei berea. Zi, bre, ai înțeles? Ia repetă ce tre’ să faci.”

„Îmi beau berea...”

„Dă-te-n pula mea, hai că închid, te sun eu. Vezi dacă poți să afli unde ești.”

Închid. Machi și-a pus un braț pe spatele meu, dar poate să fie din cauză că taxiul și taximetristul prost au luat o curbă aiurea.

„Știi vreo benzinărie pe Moșilor și, lângă ea, o terasă?“, îl întreb.

„Nu, da' cautăm, patroane“, zice el.

Sună iar Elavaca. Răspund.

„Bună“, zic.

„Bună dimineața, iubitul! Ce faci?! Ai dormit bine?!“, râgâie ea pițigăiat în telefon.

Nu știi de ce, asta cu „bună dimineața, iubitul“ îmi aduce aminte de Loredana Groza. Dar Elavaca nu-i așa sexy. Mereu mi s-a părut că Loredana e cumva sexy, în a twisted, nonmain-stream way.

„Da, excelent am dormit. Sunt încă în pat“, îi răspund.

Recent am descoperit strategia asta de succes cu pizdele. Pentru că nu le poți minți la nimereală, fiindcă te încurci, te complici, îți trebuie memorie de elefant, iar să le spui adevărul nici nu intră în discuție, le spui de fiecare dată exact inversul a ceea ce ți-ai spune ție, când ești sincer. Când te dezgustă mai mult, le spui că sunt mișto și că le iubești. Când fuți pe alta, le dai telefon înainte să-ți dai drumul și le mărturisești că te simți singur și ai chef de o mică giugiuleală.

„Super! Mi-era frică că iar ai stat prin oraș până dimineața!!!“

„Nu, nici vorbă... Eram rupt de oboseală. Și acu' iar mă bag la somn. Sincer, mă bate gândul să nu mai beau o perioadă. Mi s-a luat.“

„Nici nu știi cât mă bucur!!! Am vrut să-ți sugerez faza asta, să o lași mai moale, dar mi-era că te supicești.“

„De ce să mă supăr? Niciodată nu mă supăr când cineva îmi zice să nu mai beau.“

Cum ziceam, e perfectă strategia asta, merge ca unsă. Machi râde zgomotos.

„Atunci ieșim diseară la o limonadă din aia bună, cu mentă și înghețată? Ies cu fetele și speram să vii și tu. Poate mă ajuți să-mi cumpăr și niște sandale mișto!“

„Sigur“, zic. „Îmi place să aleg sandale.“

Aici poate am exagerat puțin. Elavaca a tăcut brusc, bănuitoare. Ca să evit alte neplăceri, îi zic pa și închid. Mă înțelege. Doar mi-era un somn...

„Fac aici la dreapta, aci era o benzinărie mai demult“, zice taximetristul.

Îl sun din nou pe A.

„Ai aflat, bre?“

„Ce“, zice el, cu o voce și mai lipsită de vlagă decât în prima noastră discuție.

„Numărul. Unde e bodega.“

„Da, bă. Adică nu. Stai să vezi: am așteptat ce-am așteptat, că nu venea barmanul... După aia a venit și, când l-am văzut – între timp mă pusesem din nou la masă, se încălzea berea, pula mea – i-am mai cerut o bere, că asta era pe sfârșite. Așa, și să vezi – ți-am luat și ție bere. Acu' hai mai repede, că dacă nu ajungi în zece minute, ți-o beau eu.“

„Aș ajunge, dacă aș ști unde, pula mea. Whatever, hai că mă descurc eu, pa“, îi zic.

Taximetristul a intrat pe o străduță îngustă, din Moșilor, unde credea el că e benzinăria.

„Ia uite... nenorociții!... A mutat-o!“

„Ce anume?“ zic eu.

„Benzinăria! Acilea era, și acu' nu mai e...“, zice taximetristul.

Machi și-a aprins o țigară și a deschis geamul mașinii. Parcă am și eu poftă de una.

„O fi pe vreo altă stradă?“, îl întreb eu, dar pe un ton deloc convingător.

„Irelevant!“, face și Machi.

„Ce?“ întreb eu.

„Ce-ce?“ zice Machi.

„Ce e irrelevant?“

„Păi benzinăria“, zice Machi. „Noi căutăm bodegă, nu benzinărie.“

Mi-e ciudă uneori că A. e cam prost dar, pe de altă parte, de

multe ori mă gândesc că viața mea ar fi mai seacă fără el. M-aș plictisi. Îmi aduc dintr-o dată aminte că în seara asta trebuia să fiu în Vamă. Sab o să mă aștepte în gară, pe la ora 8, diseară. Cu cortul and shit. Cu tot ce trebuie. Pula mea, de l-aș găsi pe A. mai repede, să bem o bere.

„Știu“, zice și taximetristul, „dar benzinăria era așa, cum să zic io, de reper...“

„Reper... Irelevant! Ori e, ori nu e“, spune Machi, pe un ton de filosof sictirit.

Taximetristul nostru a întâlnit un alt taximetrist. Coboară geamul. Îl întreabă dacă știe o bodegă prin zonă, cu muzică rock, lângă o benzinărie. Ăla îi îndreptă spre Armenească.

Pornim din nou pe Moșilor, taximetristul s-a ambiționat și ne jură că va găsi cârciuma cu amicul nostru în ea, fie ce-o fi.

„Să nu-mi zici mie cuțu de n-o gălesc!“, promite el, în timp ce Machi îl privește cu aerul că i-ar spune „lucrurile astea nu-s câtuși de puțin relevante“.

Aproape de Eminescu, la stop, o țigancă sexoasă, îmbrăcată în mov, cu o bentiță galbenă pe cap. Taximetristul o întreabă dacă știe o bodegă prin zonă, lângă o benzinărie, țiganca îi arată degetul mijlociu. Pesemne are alergie la taximetriști.

Sună A.

„Bă, pula mea, să vezi ce s-a întâmplat... First, vezi că ți-am băut berea. Da' nu face nimic, tocmai am mai comandat un rând. Cerui 4, am zis că na, mai bine mai multe decât mai puține. După asta, am vorbit iar cu barmanul, l-am întrebat de adresă. Auzi, da' tu pe unde ești, mai durează până vii?“

„Pula mea“, zic, „încă nu găsim strada, bodega, nimic...“

„Păi cred că ați luat-o puțin greșit... Am vorbit și cu barmanul. Auzi, bre?“

„Da, zi“, fac eu.

„Vezi că e în Berceni bodega, bă. Așa mi-a zis omu'. Pula mea, m-a derutat un rond cu flori, cu lalele, maci, semăna cu ăla de pe Moșilor. Hai odată, vii? Ce pula mea îți ia atât?“

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: octombrie 2012. Apărut: 2012.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Ani cu alcool și sex continuă nihilismul, mizantropia, ironia, revolta împotriva societății manelizate, reflecțiile originale, scenele necenzurate și detaliate de sex și umorul spumos din *Sânge satanic*. Romanul reia carismaticul și controversatul personaj M., cu pasaje temporale din diferite perioade ale vieții sale, viața celei “mai mișto ființe care a existat vreodată pe lume”. Scena întâmplărilor este când Bucureștiul, cu barurile și cluburile în mare parte dispărute între timp, când Vama Veche, dar nu numai. În jurul lui M. gravitează atât personaje noi, la fel de memorabile, cât și aceiași R., B., A. sau D. Nostalgie, răfuiala cu timpul, dorința de a păstra intacte sentimente și ființe încheagă firul epic al întregii cărți.

Dur și extrem, dar și mai întunecat-romantic decât *Sânge satanic*, *Ani cu alcool și sex* este atât un prequel, cât și un sequel, lăsând cititorul avid în așteptarea cărții care va încheia trilogia unui nihilism actual, dezinhibat, inimitabil și adesea autoironic.

N-o să devin mediocru.

N-o să devin sclav.

N-o să-mi fie rușine să fac chetă și să port piercing-uri la 85 de ani.

N-o să mă uit la televizor ca vita și să uit de mine în timpul ăsta.

N-o să port chiloți albi și șosete albe.

N-o să mă uit la comedii romantice.

N-o să beau o cafea cu Andreea Bănică, nici pentru 10.000 de euro.

N-o să citesc cărți de self-help.

N-o să merg la munte doar ca să fac grătar.

N-o să fac sex cu un bărbat trecut de 60 de ani.

N-o să merg la nunți și botezuri.

N-o să iubesc niciodată România.

N-o să-mi iau bicicletă.

www.hergbenet.ro

